

OLOV SVEDELID

Döden fyller hundra

OLOV SVEDDELID

Döden fyller hundra

 SAGA
EGMONT

Olov Svedelid

Döden fyller hundra

SAGA Egmont

Döden fyller hundra
Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1972, 2020 Olov Svedelid och SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726411515

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Första kapitlet

— Femton tusen kronor!

Utan glasögon hade direktör Konrad Moberg dålig syn och det kom hans gammelmansblick att verka bedrägligt mild, men när han omständligt plockat fram ett svart fodral ur innerfickan på den kritrandade kostymen och placerat de oinfattade runda glasögonen på sin beniga näsa fann jag mig plötsligt i centrum för två gammastrålar.

— Femton tusen kronor! upprepade han. Fruktansvärt mycket pengar för en månads arbete.

Jag ryckte lätt på axlarna och försökte se exklusiv ut. Kristian kom till undsättning.

— Snälla pappa, du måste förstå att experter kostar pengar. Det är inte dom tiderna längre när man betalar med extra lärft till jul.

Direktör Moberg såg bistert på sin son, som om han i hemlighet ansåg att ett stycke lärft varit en lagom ersättning för det föreslagna arbetet.

— Pengar! Vad vet du om pengar! När jag var i din ålder...

Kristian himlade sig.

— Ja ja. Men nu gäller det ju firmans hundraårsjubileum och en historik över företagets utveckling var vi ju överens om att göra. Och när Pelle Holmström var tvungen att avböja så var det ju en försynens skickelse, att jag träffade Krook. Du vet ju pappa, att firmans födelsedag är om bara två månader och allting ska skrivas och så ska layout göras och papper väljas och tryckeriet måste ha tid på sej och glöm inte korrektur och...

Fadern gjorde en avvärjande gest.

— Det där vet du ju bäst. Det är ju den utbildning du har. Något ska du ju bestämma i firman. Men femton tusen kronor...

Jag hade en känsla av att direktör Moberg inte helhjärtat såg mig som en skickelse för en vis försyn.

— Ni är alltså expert då (han uttalade ordet expert som om det varit indränkt med ättika) — redaktör — hm — (han glodde buttert på visitkortet) — Ralf Krook. Vad är det som gör er till expert? Vad har ni för meriter? Har ni referenser? På vilket sätt kan ni vara till femton tusen kronors värde för Mobergs Foto Import?

Kristian ryckte ut med första hjälpen igen.

— Jag läser allt vad Ralf skriver. Lättsmält och trevligt. Precis vad vi behöver för den här saken. Dessutom är ju summan avdragsgill...

Direktör Moberg avfyrade blixtar mot sonen-stilrecensenten.

— Jag förutsätter att redaktör Krook har mål i mun själv. Nå? Vad kan ni för alla dom pengarna?

Jag lutade mig tillbaka i stolen och såg begrundande på honom. Direktör Konrad Moberg var 71 år och såg inte ut att vara en dag yngre. Liten och en aning böjd, tunn i gestalten, smal hals med huden i veck, infallna kinder, smala, blodlösa läppar, fingrarna långa och med knogarna som knölar mellan smala stickor, en fjunig dunkelgrå krans runt ett äggformat kranium. Men han var välrakad, hyn var förvånansvärt rosig, byxornas veck skarpa, kostymen av hög, skraddarsydd kvalité, skjortan var bländvit och slipsen i sin diskreta duvgrå färg verkade fabriksny. En gammal man i goda omständigheter. Hans rum på firmans kontor var stort och ljust och snyggt och inrett med god smak, även om man direkt kunde utläsa, att smaken tillhörde en äldre generation.

— Jag är i första hand journalist och inte reklamman, men det skulle ju bara vara en fördel enligt Kristian. För närvarande är jag frilansare och har kontrakt med en hel del tidningar, i första hand i Skåne, att komma med reportage och artiklar. Allmänt gods, men jag har specialiserat mej på nöjen och den lättare journalistiken.

Direktör Moberg lät höra ett misstroget grymtande.

— Det låter enormt ytligt. Är ni ett slags Gala-Peter?

— Inte alls. Jag skriver om det mesta och många tycker jag är rätt underhållande. Dessutom har jag förr jobbat på både Aftonbladet och Expressen och vill ni ha rekommendationer så...

Kristians min förrådde att jag gjort en tabbe. Ådrorna svälde i direktör Mobergs höga panna och blickarna bakom de hornbågade kunde ha satt ett trähus i brand.

— Kvällspressen! frustade han. Menar ni... har ni mage att anse arbete på kvällspressen som meriter! Det mest snuskiga... sensationsskriverier utan like... det är vidrigt...

Jag reste mig ur besöksstolen, lutade mig framåt och visade, att jag kunde vara en lika god ögonspännare som han...

— Direktör Moberg. Jag har jobbat för kvällspressen. Vad vill ni att jag ska göra åt det? Begrava mej levande? Sitta vackert och tigga socker? Vad ni än tycker om kvällstidningarna så lär man sej oändligt mycket där. Man lär sej konsten att jobba snabbt och man lär sej att hålla sej till väsentligheter. Jag tigger inte om att ta det här jobbet, jag har blivit erbjuden det och kan både ha och mista det. Tycker ni att jag är värre än pesten så är det lika gott vi säger upp vår kortvariga bekantskap.

Till min lättnad stoppade han ner glasögonen igen, lika omsorgsfullt som han tagit upp dem, och blicken blev åter predikantmild. Jag vet inte varför jag brusat upp, i vanliga fall är jag den siste i ett sällskap som fattar humör, men

kanske jag hade hört skallet på kvällstidningarna en gång för mycket.

— Sitt ner igen, redaktör Krook, sa direktör Moberg och hans röst hade fått ett stråk av aktning. Nåja, alla behöver ju inte vara bovar för att dom arbetar i sensationsbladen. Hur sa ni att ni hade tänkt lägga upp skriften om vårt företag?

Jag sjönk ner på stolen igen och Kristian såg belåten ut, som om en dresserad säl gjort de rätta konsterna.

— Festskrifternas tid är förbi enligt min mening. Allt svassande och allt skryt hör till en förgången era. I stället kan man göra en liten bok om fotobranschen som sådan, tala om utvecklingsmöjligheter, vad man väntar skall ske i framtiden, men parallellt också nyktert och sakligt berätta om Mobergs Foto Import.

— Toppentoppen, utlät sig Kristian entusiastiskt.

Direktör Moberg satt en stund och funderade.

— Tja, sa han till slut med sin lite pipiga stämma, gör det då. Det är ju som sagt avdragsgillt.

Han sträckte fram sin hand och jag kramade fem tunna fingrar, som gav ett förvånansvärt kraftigt grepp.

— Välkommen till firman!

Kristian dunkade mig i ryggen.

— Kom nu, gosse, så ska jag presentera dej för resten av personalen.

— Får jag bara ringa ett samtal först?

— Privat, förstår jag? Du kan låna mitt rum. Med detsamma till höger när du kommer ut härifrån. Säj till när du är klar.

När jag kom ut genom dörren stötte jag ihop med en ung kvinna i 25-årsåldern. Hon hade ett stenogramblock i handen och var uppenbarligen på väg in. Vi hade båda fart åt var sitt håll och hon föll bokstavligen i mina armar. Kolsvart hår i pagefrisyr, lätt bronserad hy, stora, mörka

ögon och sensuella läppar. Hon var strikt klädd i ljusgul blus och halvlång kjol, men det formella kom henne bara att se än mer attraktiv ut. Kristian la upp ett gapskratt.

— Börjar han inte med att krama flickorna på kontoret, va? Aja baja, sa han och hötte skämtsamt med pekfingret.

Direktör Moberg var inte road nu heller. Mina aktier, som aldrig varit börsnoterade, ramlade med rekordfart till rena pappersvärdet.

— Det här är redaktör Krook, sa han kort. Han ska göra ett jobb för oss till jubileet.

Kvinnan slätade ut blusen och räckte mig handen.

— Cilla Möller, sa hon neutralt.

Vi skakade hand och hon gled in i rummet. Jag kom på mig med att se på hennes höfter om de skulle gunga när hon rörde sig. Det gjorde de. Kristian såg vart jag tittade och blinkade med ena ögat. Jag drog igen dörren efter mig och gick i stället in i Kristians rum. Det var mindre än faderns men så lyxigt inrett, att jag förstod att varje möbel kostat åtskilliga investeringsduster. Jag satte mig i skinnstolen och slog Åhlén och Åkerlunds telefonnummer och begärde att få tala med fru Krook.

Allt hade gått fort. Klockan halv tio på förmiddagen hade jag åkt upp till generalagenten för min kamera för att klaga och två timmar senare hade jag fått ett femtontusen kronors jobb. Butiken, där jag köpt kameran hade inte kunnat klara ett fel som uppstått och eftersom jag är analfabet när det gäller kameror hade jag tänkt lämna den till importören för att få rätsida. Det var en dyrbar kamera, även om jag köpt den billigt och jag behövde den i jobbet. Mina bilder blev oftast misslyckade, men då och då kom det till min häpnad fram ett foto som gick att använda. När jag kommit in på Mobergs Foto Imports kontor på Sveavägen hade Kristian omedelbart fått syn på mig och stormat fram.

— Gosse, gosse, du kommer som efterskickad. Vill du ha ett bra jobb?

— Tack, men jag klarar mej bra.

— Jag menar tillfälligt. Vi sitter i knipa för vår ordinarie man var tvungen att tacka nej. Du är ju journalist för tusan. Kom in på mitt rum.

Han talade till mig som om vi varit blodsbröder, men i själva verket kände jag honom ytterst litet. Vi hade träffats på några bjudningar och nickat åt varandra på gatorna när vi stött ihop. Det var allt, men tycktes räcka och bli över för hans del. Han hade förklarat, att han hade gett sig den på att firmans hundraårsdag inte skulle gå spårlöst förbi och man behövde en trevlig skrift att presentera för kunderna. Sorglöst slängde han ur sig, att femton lappar kunde det väl vara värt att ägna en månad åt firman. Jag försökte se ut som om jag varje dag fick ett sådant erbjudande, men i själva verket kunde jag knappast vänta tills han slöt munnen förrän jag accepterade. Kristian var trettiofem år och mycket korrekt klädd, som en yngre, konservativ affärsman. Jag visste, att han betraktats som en playboy förr och hans klädsel på de fester där jag träffat honom hade minst sagt varit uppseendeväckande, men troligen ville han nu markera, att han var den som skulle överta firman och att ungdomens glada dagar var över. Men han var fortfarande något av en gamäng i sitt sätt och entusiasmen sprudlade.

—Det är Lia Krook, hörde jag en varm röst och det klack till av glädje i mig.

Trots att vi varit gifta ett par år nu, så förvånades jag varje dag över att jag dragit en sådan vinstlott i kärlekslotteriet.

— Det är din herre och man. Har du pressat mina byxor, tvättat mina skjortor, borstat mina skor, strykt mina slipsar och rensat min rakhyvel?

Hennes röst var en smekning.

— Naturligtvis. Trodde du att du var gift med en självständig kvinna?

— Har du lappat och lagat och sytt och fejat och drejat och bykt och klappat och ansat och spunnit och kärnat smör?

— Jag har hunnit med att knäskura taket också.

— Bra. Då ska du som belöning få dansa de sju slöjornas dans för mej i kväll när jag jäser i soffan.

— Det ska bli underbart. Precis vad jag har drömt om. Måste jag ha alla sju slöjorna?

Tanken var plötsligt angenäm.

— Nej, inte alls. Tvärtom. Man skulle kunna tänka sig...

Hon förstod vad man skulle kunna tänka sig och avbröt mig.

— Klockan är snart tolv och det är lunch. Jag kan läsa dej som en öppen bok och det du tänker på nu har inte med strängt arbete att göra.

— Synd. Men ät inte för mycket, för i kväll ska vi fira och jag skojar inte. Det har hänt något alldeles fantastiskt. Jag hämtar dej utanför jobbet.

Hon ville veta vad det var, men trots att hon kan linda mig runt lillfingret, så avslöjade jag inte vad det rörde sig om. Jag ville på nära håll se hennes häpna förtjusning över sin duktige man.

I direktör Mobergs rum var Cilla Möller kvar och satt och tog ett stenogram. Hon gav mig bara en flyktig, ointresserad blick, men Kristian strålade upp.

— Då ska du få träffa hela gänget. Bra folk över lag. Vi har haft tur. Det är ont om goda krafter, sa han och såg bekymrad ut som en direktör i TV i avtalstider.

— Hur många är ni egentligen? Flera hundra?

— Du är inte klok! Var har du fått den siffran ifrån?

— Alla affärerna då? Mobergs Fotoaffär finns ju över hela landet.

— Det är inte samma Moberg. Butikerna tillhör en annan gren av släkten. Vi är bara importörer och grossister och med farsgubben och mej är vi inte fler än nio stycken.

— Förlåt att jag frågar, men går affärerna bra?

— Javars, vi har ju fina märken. Men det är klart, pappa tänker ju inte modernt... han är i alla sjuttioett... det finns massor av kul grejer man skulle kunna göra för att öka försäljningen... men så länge han sitter som chef så...

Han gjorde en gest som antydde, att den dag han satt som chef skulle det göras kopiöst med kul grejer.

— Dessutom är det ju en ganska osäker bransch. Det kommer så mycket nytt. Faktum är...

Han såg ut att överväga om han skulle avslöja något för mig, men i stället för att komma med hemligheter pekade han på en dörr med skylten: Thor Eriksson.

— Därinne huserar försäljningschefen.

Han knackade på, men jag har lagt märke till att om en chef knackar på en dörr, väntar han aldrig på svar utan anser sig ha rätten att kliva på, kanske i den grumliga förhoppningen att kunna upptäcka slöhet eller smygalkoholism.

Inne i rummet tornade en väldig karl upp sig bakom ett belamrat skrivbord. Det var varmt, men han hade en löst skuren kavaj på sig.

— Får jag presentera redaktör Ralf Krook. Han ska göra en sak till jubileet och han ska skriva om firman.

Mannen reste sig och kopplade på ett hjärtligt säljleende.

— Trevligt, trevligt. Thor Eriksson heter jag men kallas Tosse. Välkommen, välkommen! Vill du ha material att skriva om världens bästa kameror så stöt på bara.

Han pustade för varje andetag och det förvånade inte. Han måste väga betydligt över hundra och ansiktet var som en välpumpad badboll. Rödbrusig, tovig, gråsprängt, kortklippt hår, liten näsa som en glansig prick intryckt av svällande dallerkinder och ovanför den köttiga munnen skönjdes en patetiskt gles mustasch. Händerna bestod av fem hopväxta falukorvar och det var knappt jag fick runt mina fingrar i handslaget och jag tyckte min näve försvann i ett mjukt sjok. Han var lika lång som jag, men huvudet verkade att utan halsförbindelse sitta direkt på den väldiga bålen.

— Några friska order? undrade Kristian.

Tosses skratt lät som från en källare.

— När Eriksson har gjort en resa så kommer det order. Lita på det. Till och med från Bild-Nisse i Umeå, som har svurit på att aldrig sälja våra kameror. Jag tog honom på Statt och i dag kom beställning på sju av den dyraste modellen och tolv av den mindre.

Jag undrade tyst, om Eriksson också var en rest från faderns omoderna sätt att sköta firman. Inte sålde man väl fortfarande på krogbesök? Eriksson verkade vara urtypen för den ambuleraande grosshandlaren på trettioalet, med tjoget roliga historier, bullrande skratt och "fröken, en sexa till".

Han fick beröm av Kristian och vi lämnade honom som ett belåtet berg av säljfett. En flicka i de senare tonåren studsade emot oss i den lilla korridoren. Hon bar en stencil i handen.

— Där har vi ju lilla Jane Blom, sa Kristian faderligt.

Han talade om vem jag var och Jane gav mig en slap hand.

— Tjena.

— Jane har hand om posten här. Ett mycket viktigt arbete, eller hur?

Jane gav honom en snäsblick.

— Viktigt! Va larvigt! Skicka brev å sånt. Fånigt!

Allt man såg av henne var ett krusigt ljust hår, en frisyr troligen gjord med locktång på nygammalt innesätt, ett dödsblekt ansikte med hårdsvarta ögon och en lilamålad mun. En liten tanig gestalt i en stickad klänning som nätt och jämnt undgick benämningen kort tröja.

— Brev måste ju skickas, förstår du väl. Annars klarar sej inte firman.

— Sssss, väste Jane med bottenlöst förakt för det kommersiella livets kontaktmöjligheter.

— Om du inte trivs, varför stannar du kvar då?

Hon gjorde några obestämda rörelser och utstötte ett par strupljud, som om hon inte hade något svar på en så underlig fråga.

— Vad vill du egentligen bli, Jane?

Flickan fick något förklarat i blicken.

— Gogodansös. Men det är många om det, tillade hon sorgset.

Hon försvann med stencilen och Kristian tittade långt efter henne och suckade djupt.

— Ibland känner man sej som Metusalem. Såna var dom inte för tio år sedan. Har du barn, Ralf?

Jag skakade på huvudet.

— Inte än.

— Skaffa inga. Man vet ju aldrig hur dom blir.

Han ruskade av sig attityden av ålderman och entusiasmen återvände.

— Nu ska du få träffa den grabb som hon jobbar tillsammans med. Firmans vaktmästare. Han heter Bruno Hellström och är något av en celebritet. Han vill nog tala om det själv.

Vi gick in i ett rum med glasfönster åt korridoren. Genom dem hade jag sett en man med klumpig kropp och

grova drag stå och göra ren en stencilapparat. Kristian talade om vem jag var.

— Från pressen, Bruno. Det är du ju van vid.

Bruno Hellströms bondska ansikte klövs av ett brett grin, som avslöjade defekta tänder. Han var strax under 40 och man hade en känsla av att även om han badades av experter, rakades av mästare och kläddes i frack av konstnärer, så skulle han verka lite smutsig och lumpig.

— En annan har ju träffat killar från bladen förr. Du kommer väl ihåg mej, va?

Namnet Bruno Hellström sa mig ingenting. Han såg inte överraskad ut när jag måste erkänna det.

— Nä, men mitt artistnamn känner du bergis till. "Big Bruno."

Det ringde en klocka, men inte starkt. Jag erinrade mig rubriker, som inte var alldeles positiva.

— Rocksångaren?

Han pekade på sitt bröst med ett nersmetat pekfinger.

— Yepp. "Big Bruno" in person. Fortfarande publikrekordet i Hallstaviks folkpark.

Jag mindes mera nu. En av förgrundsfigurerna i den hektiska rockcirkusen i slutet av femtiotalet och jag mindes också svagt en skiva med honom, en rå, dunkande raspröst. Skickliga managers hade matchat fram honom till stora pengar på det hämningslösa sätt som gick just då men som sedan sjönk ner i en välförtjänt grav. Ironiska reportage om barbariska fester och slöseri utan gräns. Lyxbilar utstyrda som för en indisk maharadja. Karusellen som snurrade i allt högre fart tills den oundvikliga skattesmällen kom. Han hade levt i den för hans och hans gelikars vanliga inställning, att staten borde belöna honom i stället för att komma med oförskämda krav på en del av hans inkomster. Andra ofördelaktiga historier om honom gjorde sig också

påminnda. Var det inte något otäckt med två minderåriga flickor?

— Du undrar förstås vad en artist av min kaliber gör här?

— Det är inte utan, sa jag artigt.

Han viftade med handen.

— Tja, fan, jag undrar själv ibland. Dom ringer från skivbolaget minst en gång i veckan och vill göra en ny platta. Men jag har inte Cillat texterna... du vet, man måste ju vara nogga så att man gör come back med den rätta låten. Folkparkerna är också på mej som satan. Få se nästa sommar, om dom kan fixa rätta bandet. Det här knoget är ju bara ett litet mellanspel.

Han gav Kristian en överlägsen blick.

— Du får förlåta mej, men så är det. När en artist som jag måste gå, så går jag på dagen. Då jag är färdig för publiken igen, lönar det sej inte hur mycket du än ber, att jag ska stanna, jag går ändå.

— Det förstår jag, svarade Kristian outgrundligt.

Bruno såg menande på mig.

— Jag förstår, att du gärna vill skriva i din jubileumsbok, att Big Bruno jobbar här. Det är OK för mej. Du kan ge mej några hundringar för det. Det är förbanne mej billigt.

Jag lovade att fundera på saken. När vi kom ut i korridoren skakade Kristian på huvudet.

— Han blir värre och värre. Som en punchdrunk boxare. Han har varit här i sju år nu och klabbat med stencilerna och hållit ordning på blyertspennorna. Om skivbolagen ringer, är det antagligen bara för att få igen pengar han tog i förskott, och om folkparkerna hör av sej, är det nog bara för att få ersättning för sönderslagna loger. Bruno och hans gäng förde ett vilt liv.

— Hur har han hamnat här?

— Tja, jag kände hans manager på den tiden. Så tyckte jag synd om karin. Det finns ingenting mer beklämmande än att se före detta artister, som fortfarande tror dom är i rampljuset. Han lever på existensminimum. Fogden tar nästan rubbet av lönen varje månad.

— Inte för att jag vill vara ofin, men... var det inte en historia om en flicka...

Kristian skrattade strävt.

— En! Han var gift när han slog igenom, men frugan skilde sig ögonaböj från honom då hon fick höra talas om hans historier. Han har underhållsplikt för sex barn som dom har lyckats bevisa, men han svor sej fri från minst ett dussin. Han kan aldrig mer resa sej. Han är helt slut. Nåja, det är inte min sak. Så länge han gör sitt och inte rockar i postrummet.

Vi kom ut i ett större rum, där det satt två damer mitt emot varandra vid ett dubbelskrivbord. En av dem knackade maskin efter ett koncept och den andra damen höll en räknemaskin i arbete. De såg upp när Kristian och jag kom in.

— Jaha, flickor, här har vi redaktör Ralf Krook.

Han drog bakgrunden till min närvaro. "Flickorna" verkade inte nämnvärt imponerade. Hon som skrivit maskin hette Lotten Eriksson, en kvinna med bestämda ansiktsdrag, lite kantig i sitt sätt, men som verkade duglig och effektiv. Hon hade troligen ett par år kvar till halvsekelgränsen och hade ett alldagligt utseende. När hon hälsade på mig var rösten klar och tydlig och hon uttalade alla orden som om hon gått i teaterskola.

— Så Mobergs Foto Import ska alltså få lite reklam. Det kan den här firman behöva. Enligt min mening har det satsats alldeles för lite på att göra våra produkter kända. Det säljs ju bra i alla fall, men det har andra orsaker.

Det lät ambitiöst, men Kristian tog udden av det genom att säga:

— Lotten är gift med Thor, så viljan att sälja finns ju så att säga inom familjen.

Den andra kvinnan var några år yngre än Lotten och hon presenterades som kassörskan Ragna Sandell. Hon hade råttfärgat hår, glanslöst och trist uppgummat, runda glasögon som inte kunde dölja att ögonen visade rädsla, färglösa standardkläder och svarta, lågklackade skor. Hon tittade en stund på min framsträckta hand innan hon försiktigt stack fram sin och gav mig en nervös tryckning med fingertopparna. Jag la märke till, att hon strök av sig om handen mot kjolen.

— Ragna har varit i firman i många år. Du kom väl hit direkt efter skolan?

— Ja, svarade hon lågt.

— Nittonhundrafyrtiosju?

— I december, viskade hon, som om hon avslöjade en skamlig hemlighet.

Hon tittade ner på sitt skrivbord och verkade besvärad över uppmärksamheten.

— Ja, då ska vi passa på och hälsa på vår kamrer också, Sture Gabrielsson. Han har sitt rum här.

Kamrer Gabrielsson hade fått en egendomlig placering, tyckte jag, i hallen strax innanför ytterdörren. Alla som hade ett ärende till firman kom direkt in till honom innan de slussades vidare, men Kristian förklarade att det var en tillfällig historia. Det hade uppstått en läcka i taket i hans ordinarie rum och det höll på att renoveras. Jag fattade sympati för honom så fort jag såg honom. En lång man med lugnt och behärskat sätt och kloka och vänliga ögon. Rösten verkade inte som om den hörde till hans person, en rosslig och skrovlig stämma.

— Jag ber om ursäkt, men det är min sommarförkylning som aldrig vill släppa. Lycka till med jobbet!

— Ja, då har du träffat allihop, sa Kristian. Cilla har du ju träffat med eftertryck.

Han satte armbågen i sidan på mig och för femton tusen kronor tolererade jag hans burdusa antydningar. Enligt min mening var vi för litet bekanta för att raljera. Han såg på klockan.

— Egentligen skulle jag ha bjudit dej på lunch, men jag har faktiskt ett annat sammanträffande. Hoppas du ursäktar, broder.

—Jag kan äta min stångkorv special själv. Finns det inga papper om företaget som jag kan få studera till nästa vecka?

— Jag ska titta efter. Du kan sitta och vänta i Gabrielssons rum så länge. Hantverkarna kommer inte förrän i eftermiddag. Jag ska snacka med farsgubben om resan också.

Han visade in mig i ett rum, där taket var målat till hälften och de gamla tapeterna slitits bort för att ge plats för sjögräs. Rullarna låg i en trave bredvid en pall.

— Det ser för djäkligt ut, men jag är strax tillbaka.

Jag undrade, varför han inte erbjudit mig att vänta i hans rum, men han kanske väntade besök dit. Jag slog mig ner på pallen och funderade på hur jag skulle utforma skriften. Jag fick en idé till en serie bilder och min journalistrutin formade ut en slagkraftig rubrik. Om man skulle...

Det tog i dörren och jag antog att det var Kristian som kom tillbaka.

Men det var Bruno Hellström som klev in i rummet. Han smällde igen dörren efter sig. Tre tunga steg genom rummet. Så ställde han sig framför mig med nävarna knutna. Han stirrade hatfyllt på mig.

— Din djävla typ, morrade han. Visar du dej en gång till på den här firman, ska jag slå in plytet på dej.

Andra kapitlet

Först trodde jag det var någon form av makabert skämt och att han sekunden efteråt skulle exponera sina dåliga tänder i ett flin, men han släppte inte sin ilska attityd och jag förstod till sist, att han menade allvar. Jag kunde inte finna någon orsak till att han skulle vilja trycka in nosen på mig. Helt obegripligt. Även om jag haft några av hans gamla illaluktande historier i tankarna, så var jag en svag anhängare av telepatiteorierna.

— Folk brukar stå ut minst en kvart innan dom kastar ut mej, sa jag. Två minuter är faktiskt nytt rekord.

Han visade en näve, som var spräcklig av gammal stencilfärg.

— Jag har varnat dej.

— Men vad har jag gjort — räckt lång näsa åt Elvis Presley?

Han tuggade på det en stund.

— Håll babblan! Om du tror, att du ska kunna snoka omkring här som en spion, så tar du fel. Inte så länge Big Bruno har krut i nävarna.

Jag skakade på huvudet för att känna om något hade lossnat. Mer och mer obegripligt blev det.

— Spion? Snoka? Vad ska jag snoka efter?

Bruno andades tungt och blängde med sina talgiga ögon. Kristian kom in i rummet och Bruno snurrade runt på klacken och marscherade ut.

— Vad ville han?

Jag slog ut med händerna som en infödd fransman.